5 de setembre: Santa Teresa de Calcuta, religiosa

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,31-40): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan vingui el Fill de l'home en la seva glòria i tots els àngels amb ell, llavors s'asseurà damunt el tron de la seva glòria. I es reuniran davant d'ell totes les nacions, i separarà els uns dels altres, com el pastor separa les ovelles dels cabrits; i posarà, certament, les ovelles a la seva dreta i els cabrits a l'esquerra.

Llavors dirà el rei als qui seran a la dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare, posseïu el regne preparat per a vosaltres des de la constitució del món. Perquè vaig tenir fam i em donàreu de menjar, vaig tenir set i em donàreu de beure, era foraster i m'acollíreu, despullat i em vestíreu, malalt i em visitàreu, era a la presó i vinguéreu a mi".

Llavors li respondran els justos, dient: "Senyor, quan et vam veure amb fam i et donàrem de menjar, o amb set i et donàrem de beure? I quan et vam veure foraster i t'acollírem, o despullat i et vestírem? I quan et vam veure malalt o a la presó i vinguérem a tu?". I responent el rei, els dirà: "En veritat us dic: sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu".

© Albada Editorial / evangeli.net

«A mi m'ho féreu»

Mn. Maxi TRONCOSO Peña
(Tamayo-Barahona, Dominicana, República)

Avui, i sempre, aquest evangeli que contemplem té una actualitat molt gran. Se segueix complint aquesta crida, que el Senyor un dia ens farà, de passar amb Ell per a heretar el regne de Déu preparat per a nosaltres des de la creació del món. Quina meravella! Déu sempre ha desitjat aquest regne per a nosaltres.

Sembla, però, que és un regne que hom no hereta per pura passivitat, sinó que comporta el lliurament de

la vida en moltes de les realitats que ens envolten i que tantes voltes també tendim a rebutjar perquè ens pot repugnar: visitar el malalt o l'empresonat; donar aliment al famolenc o beguda a l'assedegat; vestir el qui està nu o acollir el foraster.

El regne del cels no és per als còmodes ni els satisfets, sinó per aquells que han sabut estimar el germà com la seva pròpia carn perquè han vist en el rostre aliè la imatge del Crist que el necessita. Tal com afirmà el papa Francesc, «estimar Déu i el proïsme no és quelcom abstracte, sinó profundament concret: vol dir veure en cada persona el rostre del Senyor a qui cal servir, i servir-lo concretament». És el Crist a qui estimem quan estimem amb generositat magnànima els germans.

Els pobres són el signe de la presència de Déu entre nosaltres, ja que en cada un d'ells és el Crist qui es fa present, diu la mare Teresa de Calcuta, la festa de la qual celebrem avui. I aquesta presència, que ho omple tot, que ho envaeix tot, presència divina, es fa palpable en el famolenc i en l'assedegat; en el foraster i en el nu; en el malalt i en l'empresonat. Podem dir que abraçar amorosament l'altre és abraçar el Crist. Així ho ha volgut fer el Senyor i així ens ho recorda: «En veritat us dic: sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La fam d'amor es molt més difícil d'eliminar que la fam de pa» (Santa Teresa de Calcuta)
- «Crist mateix, que és Déu, s'ha despullat a si mateix, fent-se igual als homes; y no elegí una vida de privilegi, sinó la condició de servent. Nasqué en una família humil i treballà com artesà... Al principi de la seva predicació, anuncià que en el Regne de Déu els pobres son benaventurats. Estava enmig dels malalts, dels pobres i dels exclosos, tot mostrant-los l'amor misericordiós de Déu» (Francesc)
- «L'amor de l'Església als pobres pertany a la seva tradició constant (...). Les obres de misericòrdia són les accions caritatives amb què acudim a ajudar el nostre proïsme en les seves necessitats corporals i espirituals. Instruir, aconsellar, consolar, confortar, són obres de misericòrdia espirituals, com perdonar i suportar amb paciència» (Catecisme de l'Església Catòlica nº 2.444 i 2.447)